

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 16/2561

ศาลปกครองนครราชสีมา ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลจังหวัดสุรินทร์ ศาลผู้รับความเห็น นางชูฮวย อูไร ผู้ฟ้องคดี
อธิบดีกรมที่ดินที่ 1 กับพวกรวม 5 คน ผู้ถูกฟ้องคดี

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีที่ผู้ฟ้องคดีเป็นเอกชนยื่นฟ้อง อธิบดีกรมที่ดินที่ ๑ นายอำเภอเมืองสุรินทร์ ที่ ๒
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลตาอ้ออง ที่ ๓ ผู้ปกครองท้องที่ หมู่ที่ ๑ ตำบลตาอ้ออง ที่ ๔
เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสุรินทร์ ที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดี ว่าผู้ฟ้องคดีได้นำหลักฐาน น.ส. ๓ ไปยื่นขอออก
โฉนดที่ดินต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เมื่อวันที่ ๒๔ ไร่ ๑ งาน ๕๐ ตารางวา แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูก
ฟ้องคดีที่ ๓ คัดค้านการรังวัดที่ดินโดยอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีนำรังวัดรุกล้ำเข้าไปในที่ทำเลเลี้ยงสัตว์ป่า
คลองสาธารณะประโยชน์บางส่วน ซึ่งได้ออกเป็นหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง (น.ส.ล.) เลขที่
๔๓๕๒๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงไม่อาจออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือมี
คำสั่งเพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง เลขที่ ๔๓๕๒๙ เฉพาะส่วนที่ออกทับที่ดินของผู้ฟ้องคดี
และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามคำขอ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๓ และที่ ๕
ให้การในทำนองเดียวกันว่า การออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙
ชอบด้วยกฎหมาย ไม่มีเหตุให้เพิกถอน ที่ดินพิพาทอยู่ในแนวเขตที่ทำเลเลี้ยงสัตว์ป่าคลองตาม
หนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙ อันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดินสำหรับพลเมืองใช้
ร่วมกัน ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๕๒/๒๕๔๓ ซึ่งนายส. สามีของผู้ฟ้องคดีเป็นโจทก์ในคดี
ดังกล่าว จึงไม่อยู่ในหลักเกณฑ์ที่จะออกโฉนดที่ดินได้ เห็นว่า คดีนี้ แม้ผู้ฟ้องคดีจะยื่นฟ้องผู้ถูก
ฟ้องคดีทั้งห้าซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยมีคำขอให้ศาลเพิกถอนหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่
๔๓๕๒๙ แปลงทำเลเลี้ยงสัตว์ป่าคลองสาธารณะประโยชน์ก็ตาม แต่เหตุแห่งการขอให้เพิกถอน
หนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นการทับซ้อนกับที่ดินตาม น.ส. ๓ ของผู้
ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงที่ ๓ และที่ ๕ อ้างว่า ผลการรังวัดที่ดินของผู้ฟ้องคดีปรากฏว่าได้
เนื้อที่มากกว่าหนังสือรับรองการทำประโยชน์ ซึ่งเนื้อที่ดินที่เกินมานั้นเป็นที่ทำเลเลี้ยงสัตว์ป่าคลอง
สาธารณะประโยชน์ ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และที่ ๓ จึง
คัดค้านการรังวัด ทั้งผู้ฟ้องคดีต้องถูกผูกพันตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๒๕๒/๒๕๔๓ ซึ่งวินิจฉัย
ว่าที่ดินบริเวณพิพาทเป็นที่สาธารณประโยชน์ กรณีตามคำฟ้องและคำให้การจึงเป็นการโต้แย้ง
สิทธิในที่ดินพิพาทว่าเป็นที่ดินของผู้ฟ้องคดีตาม น.ส. ๓ หรือเป็นที่ดินในเขตที่สาธารณประโยชน์
ทำเลเลี้ยงสัตว์ "ป่าคลอง" ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงเลขที่ ๔๓๕๒๙ คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาท
เกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/16/2561>